

Paul Maar
SEDMICA
PUNA SUBOTA

*Biblioteka MALI PRINC nastala je po
istoimenoj knjizi čiji je autor Antoine de Saint-Exupéry*

Biblioteka MALI PRINC
Knjiga 72.

Glavni urednik:
Šimo EŠIĆ

Tehnički urednici:
Jilduza i Selmir PAJAZETOVIĆ

Naslovna strana i ilustracije:
Paul MAAR

Znak Izdavača:
Nesim TAHIROVIĆ

DTP
Studio BOSANSKA RIJEČ

Ovo izdanje je nagradila Fondacija za izdavaštvo / nakladništvo Federacije BiH

CIP - Katalogizacija u publikaciji Nacionalna i univerzitetska
biblioteka Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.112.2-93-31

MARR, Paul

Sedmica puna subota / Paul Maar ; prevela Bisera Suljić
Boškailo ; [ilustracije Paul Maar]. - Tuzla : Bosanska riječ ;
Wuppertal : Das Bosnische Wort, 2008. - 168 str. : ilustr. ; 19
cm. - (Biblioteka Mali princ ; knj. 72)

Prijevod djela: Eine Woche Vollersamstage. -
Bilješka o piscu: str. 165-166. - Bilješka o prevoditeljici: str. 167

ISBN 978-9958-12-085-8
COBISS.BH-ID 16975622

Izdavač:

“BOSANSKA RIJEČ” Tuzla

75000 Tuzla - Miroslava Krleža 11, Tel/Fax: 00 387 /35/ 251 509, 260 257

e-mail: bosanskarijec@bih.net.ba, www.bosanska-rijec.com

Štampano u BiH. Prvo izdanje kod ovog izdavača, 2008.

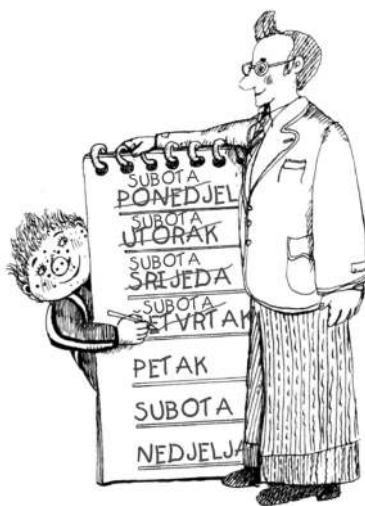
© Bosanska riječ - Das bosnische Wort e. K. za izdanje na bosanskom jeziku

© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, 1973.

Paul Maar

SEDMICA PUNA SUBOTA

Prevela: Bisera Suljić Boškailo

BOSANSKA RIJEČ
TUZLA

Naslov originala / Original title and copyright
EINE WOCHE VOLLER SAMSTAGE
Text and illustrations by Paul Maar
© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, 1973.

Ovo izdanje je podržao TRADUKI, literarno udruženje koje su zajedno osnovali:
Savezno ministarstvo za evropska i internacionalna pitanja Republike Austrije,
Ministarstvo inostranih poslova Savezne Republike Njemačke,
Švicarska kulturna fondacija Pro Helvetia,
KulturKontakt Austrija,
Goethe-Institut i
S. Fischer fondacija.

Prevod ovog izdanja podržan je sredstvima Goethe-Instituta, osnovanog od strane
Ministarstva inostranih poslova Savezne Republike Njemačke

MAJ

5

SUBOTA

Bilo je to jednog subotnjeg jutra, kada je gospodin Džepnopivo sjedio u sobi i čekao.

Na šta je čekao? Gospodin Džepnopivo ni sam nije tačno znao.

Zašto je onda čekao? To se, tek, može lakše objasniti. Ustvari, u ovom slučaju moramo započeti još sa nedjeljom:

U nedjelju je grijalo sunce, što se i ranije često dešavalo.

U ponedjeljak se začulo kucanje. Gospođa Crvenkopus je pomolila kroz vrata i kazala: – Ovdje je jedan čovjek za vas, gospodine Pivskaflašo. Nemoj da puši u sobi, to šteti mojim gardinama! I nemoj da sjedi na krevetu! Zašto je tu stolica?!

Gospođa Crvenkopus bila je gazdarica. Uvijek kada bi bila ljuta, oslovljavala bi sa "gospodine Pivskaflašo" gospodina Džepnopivo. Ovaj put je bila srdita zato što mu je došla posjeta.

Gost, kojeg je ona sada lijepo gurnula u sobu, bio je školski drug gospodina Džepnopiva. Zvao se gospodin Pon i nosio je sa sobom poklon.

Samo dan kasnije, u utorak, morao je Džepnopivo s Utom na posao. I to nije bilo ništa posebno.

U srijedu bijaše upravo sredina sedmice. A ni to nije uznemiravalo gospodina Džepnopivu.

Tek u četvrtak, kada se strašno nevrijeme niz planine četvrtalo i uz to strahovito gmiralo, on postaje zamišljen.

Tako je došao petak. I vidi čuda: gospodin Džepnopivo, iako je bio slobodan, dobio je petaka.

A mogao je za to zahvaliti samo činjenici što se njegov šef bojavao krađe. Svake večeri je on u strahu krio ključ od kancelarije na neko novo mjesto. U četvrtak je pronašao jedno posebno mjesto za svoj ključ. Uvio ga je u maramicu, ugurao maramicu u čizmu, strpao čizmu u ormar, pokrio je šeširom i zaključao ormar. Ključ od ormara je zatim metnuo u kutiju od cigara, kutiju od cigara ubacio u ladicu radnog stola i zaključao stol. Na kraju je isto tako sakrio ključ od radnog stola.

U petak ujutro tačno je znao gdje je ostavio ključ od kancelarije. Ali, gdje je sklonio ključ od stola sad se nikako nije mogao sjetiti. I tako on nije mogao otvoriti ladicu od stola da uzme ključ od ormara. A ključ od ormara mu je bio potreban jer je u ormaru bio ključ od njegove kancelarije. Šta mu je preostalo? Poslao je Džepnopivu kući i počeo razmišljati. Morao je dugo razmišljati, toliko dugo dok mu ne padne na pamet gdje je sakrio ključ.

– Sada – reče Džepnopivo – to više ne može biti slučajno: u nedjelju sunce nikome ne da raditi. U ponedjeljak Pon sa poklonima. Utom u utorak Uto naleti. U srijedu Srijeda sjedi usred sedmice. U četvrtak je Četvrtko ponovo bježao od grmljavine a u petak je dobio slobodan dan i uz to još petaka!

Zato je gospodin Džepnopivo u subotu sjedio isčekivajući i pitajući se u svojoj sobi šta će mu ovaj dan donijeti.

Ne zadugo, jer ubrzo nakon toga neko je zakucao jako na njegova vrata. Gospodin Džepnopivo je od uzbuđenja zaustavio dah, ne mogavši izgovoriti ni jedne riječi. Ali, odmah se razočarao kada je na njima ugledao gospođu Crvenkupuš sa kantom i metlom u ruci.

– Vi kao da ne možete reći 'ulazi', kao svaki normalan čovjek – reče i postavi kantu, onako je šlepajući, na pod ispred gospodina Džepnopive.

Preplašen, on samo povuče noge ispod stolice. Rado bi joj on odgovorio: Jedan normalan čovjek ne ulazi u sobu dok mu se ne kaže 'ulazi'! Ali Džepnopivo je bio jedan prijatan i drag gospodin koji je mrzio svađe. A osim toga on se i plašio gospođe Crvenkupuš, jer je ona bila za glavu viša od njega. Uz to ona je bila i gazdarica, koja mu je mogla svakog momenta dati otkaz iz stana. Zato sada gospodin Džepnopivo ne reče ama baš ništa.

– Vi kao da ste izgubili govor, gospodine Pivskaflašo? – nastavi gospođa Crvenkupas počevši brisati sobu.

– Možete li, molim vas, moju sobu pospremiti malo kasnije? – usudi se gospodin Džepnopivo bojažljivo da upita.

– Idite i prošetajte ako vam ne odgovara! – odbrusi gospođa Crvenkupas. Zatim naredi: – Noge gore! – i prijede metlom preko nogu gospodina Džepnopive. On poslušno povuče noge i stavi ih na stolicu na kojoj je sjedio.

– Prljavko jedan! – povika gospođa Crvenkupas kada to vidje. – Po mojoj lijepoj stolici sa cipelama! Idite odmah do kuhinje i donesite mi potiraču!

Gospodin Džepnopivo požuri ka kuhinji. Kada se vratio gospođa Crvenkupas je već bila podigla stolicu na sto i sada je potirala pod. Uzdahnuvši, dohvatio je svoj šešir, obukao jaknu i krenuo.

– Kuda ste pošli? – povika gospođa Crvenkupas za njim.

– Da prošetam!

– To i liči na vas: po bijelom danu, kada drugi ljudi rade, on ide da šeta.

– I sami ste rekli da idem prošetati – protestovao je gospodin Džepnopivo.

– To i trebate, lijenčino – uzvratila ona. – Pogledajte kako ste blijedi. Kako i ne biste bili kada se po cijeli dan zabijete u sobu.

Gospodin Džepnopivo zalupi brzo vratima i ode putem. To subotnje jutro bilo je tako lijepo, sunce je sijalo i čovjek se radovao što više ne mora slušati grdnje gospođe Crvenkupas.

Nedaleko na uglu ulice tiskala se grupa ljudi. Gospodin Džepnopivo se radoznalo zaputio k njima. Ljudi su nešto znatiželjno posmatrali. Izgleda da to nešto nije bilo veliko, jer svi su sagnute glave gledali k zemlji. Pokušao je da sazna u šta to ovaj narod pilji. Ali to nešto je bilo premaleno, a ljudi su stajali jedan do drugog ko da su prilijepljeni.

– Trebali bismo obavijestiti zoološki vrt. Sigurno je otuda pobjegao. “Normalan čovjek tako nešto ne drži u kući”, ču se jedna žena što je stajala naprijed. Očito se radilo o nekoj životinji.

– Izgleda da je ovo neka vrsta majmuna – zaključio jedan iz mase.

– Vrsta majmuna? Sa njuškom? Više sličići nekoj vrsti žabe – povika na to drugi.

– Nemoguće da je ovo žaba. Ovo stvorenje ima vatrenocrvenu kosu. Jeste li ikada vidjeli jednu žabu sa kosom? Usput još tako dugačkom?

Postajalo je sve zanimljivije: životinja koja bi mogla biti žaba, a uz to još i majmun!

– Trebali biste se stidjeti, što se tako šalite sa ovako malim djetetom! Odrasli ljudi! Fui! – reče šokirana jedna debela, šibajući okolo pogledom.

– Malo dijete? Vi mora da ste kratkovidni? – uzvratilo joj onaj koji je maloprije u datom biću vidio majmuna.

Ali debela se nije dala zbuniti. Ona se sagnu i upita: Kako se zoveš, moj dječčiću?

Gospodin Džepnopivo još uvijek nije mogao ništa vidjeti. Ali zato je nešto čuo. Jasan i prodoran glas reče glasno i razgovjetno: *Ja nisam dječčić, beeeee!*

Masa koja je stajala oko njega, od iznenađenja izbeći oči.

– U, ono može govoriti! – povika jedan čovjek.

– I to čisto naški! – dodade jedna žena začuđeno.

– Šta sam vam rekla! – ponosno će debela i ponovo se savi. – Kaži još štagod, moj maleni! – zamoli.

– Debeljuko, debeljuko! – povika isti prodorni glas.
– Govoriš to meni? – upita debela zacrvenjele glave. Jedna grupica se zakikotala. A glas poče da pjeva:

*De-de-debela
nađe na plaži Istoka,
lopaticom kopajući
u pijesku jednog slona.*

*De-de-debela
Na leđa mu se svali
Tad prašumski stvor jauknu:
"Debeljana će da me smlavi?!"*

*De-de-debela
ne ču jauk od meraka
zato joj se slon osveti:
istrča joj iz stomaka.*

– Kakav bezobrazluk – procijedi debela, okrenu se oko sebe i ode.

Tu gospodin Džepnopivo vidje svoju šansu. Brzo se ubaci u gomilu, progura se naprijed pa se isprsi ispred bića što je sjedilo na zemlji i pjevalo.

Sad je i gospodin Džepnopivo shvatio zašto ljudi nisu znali kako da ovo biće nazovu. Zaista ga je teško bilo odgonetnuti, jer niti je to bio čovjek, niti je bila životinja.

Ovako je izgledala njegova glava: dva bezobrazna živa okca, ogromna usta, tako velika da bismo ih mogli nazvati životinjskim, dok je umjesto nosa stajala mala pokretna njuška. Njegovo široko lice bilo je posuto krupnim plavim tačkicama. Iz vatrenocrvene kose, koja je štrčala naviše kao ježeve iglice, izvirivala su dva klempava uha.

A ovako je izgledalo tijelo na kojem je stajala ova glava: najprije za oko zapadne okrugli bubnjasti zeleni stomak, i to samo zato što je bio jako velik. Ruke i prsti bili su dječiji, a noge su, s druge strane, podsjećale na žablje noge. Prsa i stomak bili su glatki i zeleni, a leđa dlakava i crvena kao kod mladog orangutana.

Tako je to biće čučalo na zemlji i prestavši deklamovati počelo đavolasto gledati po masi prelazeći s jednog lica na drugo.

– Ovo nije životinja. To je sto posto sigurno – reče neko iz mase. – Inače ne bi moglo govoriti.

– Želite reći da je dijete? – upita drugi.

– Ne, dijete isto tako ne može biti.

– Šta je onda?

– Možda je došlo sa Marsa? Mali Marsovac!

– Ne pričajte gluposti – umiješa se jedan strogi gospodin. – Ovo biće ne dolazi sa Marsa. To mi možete vjerovati. Ja se tu dobro razumijem. Ja sam školski savjetnik, savjetnik Kivni!

Odmah je ovo biće, o kojem se upravo govorilo, počelo da poskakuje po zemlji. Pjevajući:

*Savjetnik, savjetnik
punu glavu žica ima,
savjetniku Kivnom
ni jedna žica ne štima.*

Zatim ponovo sjede, savi ruke oko stomaka i počeznova đavolski posmatrati po masi.

– Odmah da si prestalo sa tim bezobraznim derjanjem! – povika savjetnik uvrijeđen.

Umjesto odgovora, sad mu ovo biće isplazi dugi žuti jezik.

– Odmah da si reklo kako se zoveš! – naredi mu savjetnik.

Biće se nasmija. Zatim poskoči iznova ukруг i zapjeva:

*Svi ste vi glupi,
tupi, tupi, tupi!
Zato igram okolo,
kolo, kolo, kolo!*

Savjetnik je bio sve ljući i ljući.

– Tako, tako, mi smo glupi! A ti si, naravno, najpametnije biće na svijetu! – reče. – I zašto smo, kako reče, svi glupi?

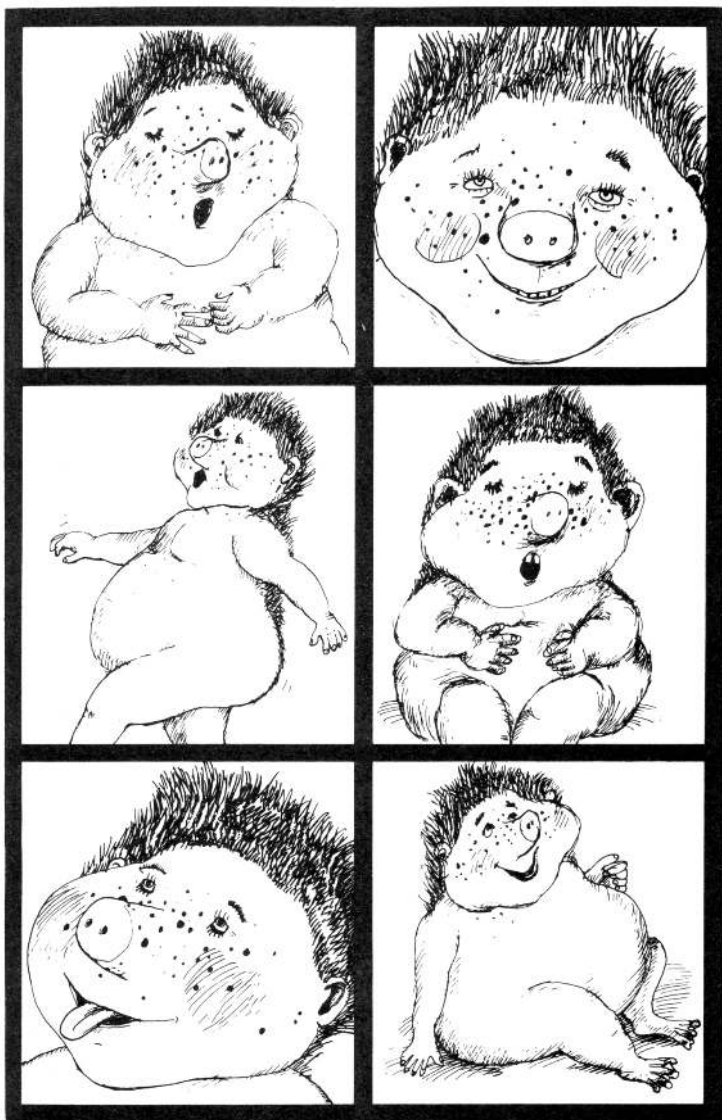
– Ja znam ko si ti, a ti ne znaš ko sam ja – smijalo se sada biće. Onda poče ponovo da pjeva:

*Niko od njih ne zna
kako se zovem ja.
Jadno i glupo
bulje ovdje tupo.
Nije ovdje sviko
ime moje niko.*

– Ako misliš da ćemo sada početi nabrajati imena, onda si se zeznuo – reče savjetnik Kivni srdito.

– Mi se nećemo ovdje igrati pogađanja. Ako nam nećeš reći ko si, onda ćemo mi odmah pozvati policiju.

– Policiju! – ponovi malo biće. – Ne mislite valjda da policija zna, kako se zovem ja.

– Ali, možda znam ja! – izletje gospodinu Džepnopivi. Odjednom mu je palo na pamet. Kako ono bi? Nedjelja Ned, ponedjeljak Pon, utorak Uto, srijeda Sredko, červtrak Četvrtko, petak Petko, subota... Danas je subota... Subotom je Subo! To je to! – Ti si zasigurno Subo! – reče odlučno.

Malo biće od iznenađenja izbulji oči (one postaše velike ko tanjiri), otvori svoja ogromna usta, tako kao da želi odjednom da proždere cijeli jedan somun.

– Kako si pogodio? Odakle znaš, da sam ja Subo? – upita tiho.

– Čovjek samo treba logički misliti, kao jedan privatni detektiv – reče Džepnopivo i ponosno pogleda uokolo.

Utom se desi nešto neočekivano: Subo se brzinom, kao majmunče, pope uz gospodina Džepnopivu i, sakrivši se ispod njegova pazuha, izjavi:

– Da, moj tata zna logički razmišljati. Vi drugi ne znate. Svi ste vi glupi!

Zatim stavi palac u usta i poče halapljivo da ga siše.

– Mogli ste odmah kazati da je to vaše dijete – prekori ga gospodin Kivni ljutito i ode.

– Ali... – poče gospodin Džepnopivo.

– To je današnje vaspitanje – reče jedna dama.

– Dijete reda stihove rugalice pristojnom narodu a otac stoji tu mirno i još se raduje!

– Ali... – pokušao je gospodin Džepnopivo još jednom da objasni. Subo ipruži ruku i prstom mu jednostavno zatvori usta.

I prije nego je gospodin Džepnopivo uopće mogao išta da objasni, svi ljudi bijahu već pošli i on je sad stajao sam na ulici – sa jednim Subom u naručju.

– Zašto mi govoriš 'tata'? Mislim da je to vrlo bezobrazno – reče gospodin Džepnopivo, uistinu malo ljut.

– Zašto? – upita Subo i od iznenađenja izvadi prst iz ista. – Ti si sada moj tata.

– Ja ni slučajno nisam tvoj tata! Zovem se Džepnopivo i stanujem nedaleko odavde. Nemam djece i za to imam svjedoka – povika Džepnopivo i najradije bi ga sada tresnuo o zemlju.

Međutim Subo se privi uz njegovo tijelo, što je jače mogao, i napravi takvo lice kao da je svakog momenta htio da zaplače, prije nego objasni: "Tako je to sa Subama. Kad neko za jednog od njih pogodi da je Subo onda mu taj Subo i pripadne. Dotični mora tada tom Subi dozvoliti da kod njega stanuje, a isto tako mora i da ga hrani."

– Dozvoliti da kod mene stanuješ? – upita gospodin Džepnopivo zaprepašteno. Pomislio je sad na gospođu Crvenkupus. – To je nemoguće. Uostalom, ja i ne znam uopće šta Sube jedu.

– Sve, tata, sve – uzvratila Subo i zakači se za jaknu gospodina Džepnopive. I prije nego je čovjek išta mogao reći, Subo je već stigao da pojede kragnu od jakne.

– Smjesta prestani da mi žvačeš jaknu! – povikala ona preplašeno.

– Ali, ovaj materijal je ukusan – reče Subo punih usta i ščepa šešir gospodina Džepnopive.

– Ja hoću da ti moje stvari prestaneš da jedeš – povikala opet gospodin Džepnopivo pokušavajući da spasi svoj šešir.

– Hoćeš ili želiš? – upitala Subo žvačući.

– Ja to hoću! – reče gospodin Džepnopivo strogo.

– Ah, tako – reče Subo i proguta šešir, pa izvuče gospodinu Džepnopivi od jakne džepnu maramicu i počeo da je žvače. – Sasvim ukusno! – reče uz to i počeo sa užitkom da prevrće očima.

– U tom slučaju ja to želim! – reče gospodin Džepnopivo brzo uhvativši čvrsto, držeći preplašen, svoju kravatu.

– Ti to želiš, tata? – upita Subo, vrati mu izvaikanu džepnu maramicu nazad i ispljunu sve što je imao u ustima. Ako ti to želiš, ja, naravno, nikada više neću to uraditi.

– Šta treba sada da kažem? – zavapi gospodin Džepnopivo. – Kako da se tebe sada oslobodim?

– Sada želimo skupa poći kući – predloži mu Subo. – Ja sam umoran i želim u svoj krevetac.

– Sada me dobro slušaj... – započe gospodin Džepnopivo i htjede održati poduži govor. Zatim pogleda naniže ka Subi i primijeti da mu je ovaj već zaspao u naručju.

Vrteći glavom, stajao je neko vrijeme u mjestu. A onda se okrenu i pođe nazad, ka kući gospođe Crvenkopus. Nekoliko koraka ispred kuće, opet je zastao.

– Jesmo li već tu? – upita Subo i uspravi se.

– Dobro je da si se probudio – reče Džepnopivo. – Razmislio sam, ja te ne mogu povesti sa sobom. To je nemoguće. Ako nas gospođa Crvenkopus uhvati obojica smo... istjerat će nas obojicu.

– Ah, stara Kupusruža – kaza Subo i isplazi jezik. – Njoj ćeš jednostavno reći da sam dijete tvoje sestre i da sam došao u posjetu.

– Ona će primijetiti da ti nisi dijete – uzvratu mu gospodin Džepnopivo. – Nemaš čak ni odjeće na sebi.

– Moraš mi nešto i kupiti – dosjeti se Subo.

Gospodin Džepnopivo pogleda na sat – Dok dođemo do grada sve radnje će se već zatvoriti. A sutra je nedjelja!

– Moraš mi onda u ponedjeljak nešto odjeće kupiti – odlučno će Subo. – Do tada me moraš kriti.

– Kako da te sakrijem? – upita gospodin Džepnopivo izgubljeno.

– Ako me ovdje napolju ostaviš, vrištati ću sve dok stara Kupusruža ne dođe. Onda ću reći da si ti moj tata i ona će me pustiti unutra – objasni Subo.

– Ovdje ne smiješ vriskati – reče gospodin Džepnopivo preplašeno. Pa će u nevolji: – Vidjet ću kako da te prošvercujem do moje sobe. Ostani ovdje i ne pomjeraj se s mjesta dok ne dođem! – i uz te riječi sakri Subu u bašči, iza jednog gustog žbuna, pa pođe u kuću.

I gotovo da nije napravio ni nekoliko koraka, kad Subo prodornim glasom počeo da pjeva:

*Nosu je mjesto na licu,
a Subi u žbuniću.
On mirno sjedi i ne mrda,
ko ne vjeruje, morat će do suda.*

Gospodin Džepnopivo je poskočio od straha uvis, pa potrčao nazad i zaprijeti Subi: – Hoćeš li ti biti miran?!

*Ne-da-neda, ne-da- neda,
ja ne želim biti miran!*

pjevao je Subo iz sveg glasa.

– Onda možeš potražiti drugog tatu – reče gospodin Džepnopivo srdito i okrenu se.

– Ali, tata – povika Subo. – Ti si me samo zapitao da li ću biti miran. To moraš drugačije reći.

– Ja hoću da budeš miran – kaza gospodin Džepnopivo malo nježnije.

– Još uvijek pogrešno! – reče Subo vrteći glavom.

– Kako onda? – upita Džepnopivo zabezeknuto.

– Ja želim... – reče Subo.

– Dobro: ja želim da budeš miran, dok se ne vratim. Jesi li razumio?

Subo je klimnuo glavom i ne izgovori više ni jednu riječ.

Gospodin Džepnopivo je pošao prema kući. Pokušao je potpuno tiho da otključa. Ali gospođa Crvenkopus je dobro pazila i kao zapeta doletjela iz kuhinje, i to baš u trenutku kada je on htio ući u svoju sobu.

– Aha, to je bila malo poduža šetnja – zaključila gazdarica. – Ne mislite valjda da ćete sad još i ručak dobiti. Ja ne dreždim cijeli dan u kuhinji čekajući kada će gospodinu Pivskojflaši pasti na pamet da se vrati. I kako to uopće izgledate? Zar se ne stidite ući tako u moju kuću? Gdje ste ostavili vašu kragnu od jakne?

Gospodin Džepnopivo promrmlja nešto nerazumljivo, progura se pored nje, pa uletje brzinom u svoju sobu i zaključa za sobom vrata.

Kako sad da unese Subu, a da gospođa Crvenkopus ne primijeti? U kanti za smeće? To bi primijetila. U nekom paketu? Šta da joj odgovori kada ga bude upitala šta je u njemu? Pretraživao je ormar i, tako razmišljajući, napokon pronašao ono što je tražio: jedan veliki ruksak.

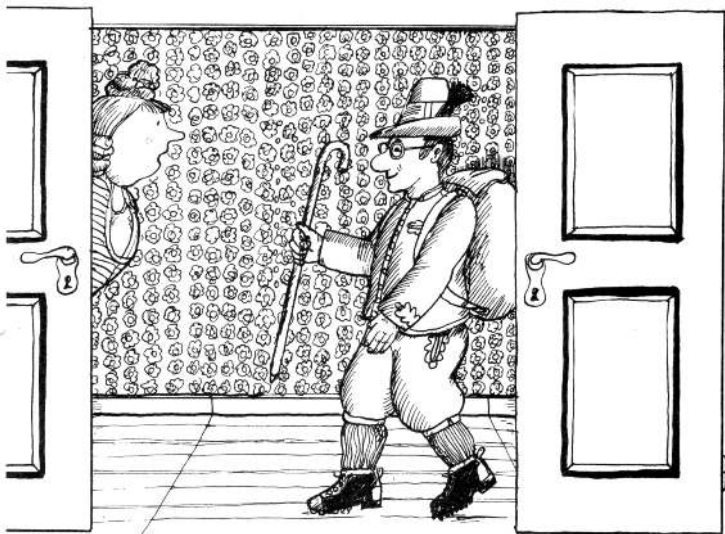
Kada se malo poslije toga gospodin Džepnopivo usudio izaći iz njegove sobe, gospođa Crvenkopus nije mogla vjerovati svojim očima: imao je na sebi zelenu jaknu sa velikim dugmadima, čarape do koljena, pantalone do koljena, a uz to još i teške cokule za planinarenje. U ruci je držao štap za hodanje a na leđima veliki ruksak.

– Šta... šta... šta ste sada namjerali? – mucala je neoduševljeno.

– Jedno malo planinarenje ojačalo bi pluća i zarumenilo obraze – objasni gospodin Džepnopivo izlazeći iz kuće.

Još više se gospođa Crvenkopus iznenadila kada su se nakon pet minuta vrata opet otvorila i pored nje proletio gospodin Džepnopivo, i prije nego je ona mogla išta reći – zamakao u njegovu sobu. Uz to je sasvim jasno čula kako je prodornim, visokom tonom zapjevao: *Gospođo Kupusružo, gospođo Kupusružo.*

U sobi je gospodin Džepnopivo odmah otvorio ruksak i izvukao Subu iz njega.

– Je li ovo moja soba? – upita zainteresirano razgledajući uokolo.

– Obećao si mi da ćeš biti tih – ljutio se gospodin Džepnopivo

– Zar nisam bio tih? – upita Subo iznenađeno.

– Ne, pjevao si onu tvoju: 'gospođo Kupusružo, gospođo Kupusružo'.

– Ah, to. To je bilo kasnije. Ti si poželio da budem miran samo dok se ne vratiš – objasnio je Subo i opet počeo sa pjevanjem: *Dok se ne vratiš, dok se ne vratiš...*

– Budi miran! – povika gospodin Džepnopivo, pa dohvatio Subu i baci ga pod jorgan.

U tom momentu se na vratima začulo kucanje.

– Jeste li me zvali, gospodine Pivskaflašo? – upita gospođa Crvenkupas iza vrata.

– Ne! – uzviknu gospodin Džepnopivo i povuče jače jorgan preko Sube. A on je i dalje bezbrižno pjevao ispod jorgana:

Subo, tiše! Subo tiše!

To tvoj tata želi više.

Gospodinu Džepnopivi je odjednom palo na pamet kako treba sa Subom. Podigao je malo jorgan i prošaputao: – Želim da budeš miran! – I odjednom je Subo prestao sa pjevanjem.

U tom času vrata se odškrinuše i gospođa Crvenkupas promoli kroz njih glavu.

– Vi s nekim pričate? – upita nepovjerljivo i poče razgledati po sobi.

– Samo sam malo pjevušio – slaga gospodin Džepnopivo.

– Pjevušio? – ponovi ona i zatvori vrata.

Neko vrijeme je gospodin Džepnopivo hodao po sobi, tamo-ovamo, i razmišljao kako da izađe na kraj sa ovom pustolovinom. Zar nije bilo ludo i nepromišljeno od njega da Subu jednostavno povede sa sobom kući? Na kraju će obojica biti istjerani napolje – i on i njegov Subo!

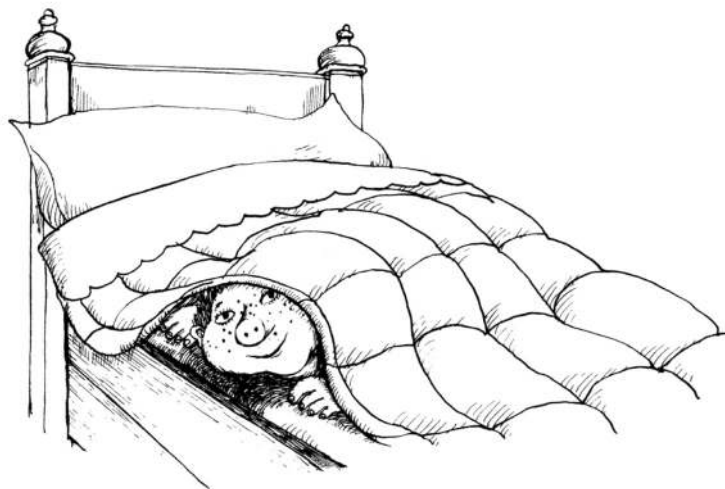
Podigao je deku da popriča sa njim. Ali, to malehno biće bijaše već zaspalo, zavaljeno sretno u njegov jastuk. Uzdahnuvši, gospodin Džepnopivo sjede ukraj kreveta.

– Želim..., ah, kako bih želio da imam sada jedan lijep ručak. S ručkom bi se sve ovo dalo podnijeti – mrmljao je.

– Šta bi želio za ručak? – upita Subo pospano. Izgledalo je kao da je on njegove uzdahe čuo.

– Pa, mogao bih, pečenu piletinu sa krompirsalatom, naprimjer – reče gospodin Džepnopivo. – Za desert još sladoled.

– Piletina, krompirsalata, sladoled, odlično – promrmlja Subo, okrenu se i ponovo utonu u san.

I baš u tom trenutku pokuca neko na vrata. Gospodin Džepnopivo ponovo pokri Subu po glavi, zategnu posteljinu i sjede na stolicu. Zatim se oglasi:
– Ulazi!

Vrata se otvoriše i gospođa Crvenkopus uđe u sobu noseći poslužavnik u rukama. Izgleda da je bila još uvijek nepovjerljiva i zato je našla razlog da ponovo uđe u sobu.

– Zato što danas niste ručali u kuhinji, evo pravim izuzetak i donosim vam ručak u sobu – reče i stavi tacnu sa jelom na sto.

– Šta ima za jesti? – upita gospodin Džepnopivo, kada je došao malo od iznenađenja sebi.

– Danas je piletina sa krompirsalatom, a za desert sladoled – reče gospođa Crvenkopus. – Želim vam dobar apetit!

